

og indstillede fra Interessenternes Side. Vi tro derimod, at det ubetinget er at foretrække at lade Bestyrelsen ved sit fri Valg vælge de Mænd til Taksationsmænd, den anser for særlig skiftede, og at disse Mænd dernæst ikke vælges for altfor smaa Kredite, thi naar Kredite ere for smaa, har det til Følge, at de faa saa faa Forretninger, at de ikke erhverve tilstrækkeligt Overblik og ikke kunne vurdere de forskellige Gjenstande i Forhold til hverandre. Den anden Bestemmelse, som alt blev nævnt af den ærede Ordfører, er den, at Interessenterne skulle have nogen Indflydelse i Forhold til deres Interesse i Kreditforeningen, jaaledes at den, der har et Laan f. Eks. paa 200,000 Kr., faar 5 Stemmer, hvorimod den, der har et Laan paa 500 Kr., dog alligevel har een Stemme. Jeg synes, at det, hvis man skulde tage det matematisk, vilde være et meget stort Misforhold, men i hvert Tilfælde bødes der dog en lille Smule paa den Urimelighed, der fremkommer, naar der skal være almindelig Valgret i et saadant rent økonomisk Foretagende. — Den tredje Bestemmelse er den, at det er overladt Indenrigsministeren at bestemme, hvorledes Reserverfondens Midler skulle anbringes, og at de ikke uden Ministerens Samtykke kunne anbringes i vedkommende Kreditforenings egne Obligationer. Det forekommer mig ogsaa at være en Bestemmelse, som har dog nogen Betydning, og i det hele taget maa jeg anse det for at være rigtigt at vedtage disse Tilføjelser, jeg her har tilladt mig at nævne, for at Kreditforeningerne kunne faa den Smule mere Soliditet, som derved kan opnaas. Det var allerede i Fjor foreslaaet, at der skulde udnævnes Taksationsinspektører. Dette Forslag fandt ingen Tilslutning hos den højtærede Minister, og vi have derfor ikke troet det rigtigt at optage det paany i Aar. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale, at man vedtager Underændringsforslag under Nr. 4 til den ny § 3.

Indenrigsministeren (Hørring):

Jeg skal tillade mig først at omtale de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Mindretal under Nr. 3 og 4, og som gaa ud paa at genoptage i det foreliggende Forslag den Bestemmelse, som ogsaa blev indsat i Regeringsforlaget under dets Behandling i forrige Samling, nemlig Bestemmelsen om Statsgaranti for de af de bestaaende Kreditforeninger udstedte Obligationer for Laan i de særlige Afdelinger, hvori Laan meddeles uden Amortifikation. Jeg maa overfor dette Forslag ganske henholde mig til, hvad jeg tidligere

har udtalt om Statsgarantien, og maa saaledes bestemt fraraade det høje Ting at vedtage Mindretallets Forslag. Det vil ganske sikkert kun have den Virkning at standse denne Lov paa dens videre Vandring. Regeringen kan ikke tiltræde det; jeg tør vel haabe, at Sagen i Landstinget vil faa samme Udsald som forrige Aar og tror derfor, at det vil være meget betænkeligt at sætte denne Bestemmelse ind i Loven, naar man i øvrigt er enig om, at Lovforlaget indeholder Bestemmelser som vilde være hensigtsmæssige for Kreditforeningerne, ikke alene hensigtsmæssige i al Almindelighed, men, jeg skal tilføje dette, ogsaa hensigtsmæssige for saa vidt det gælder om at faa Lovforlaget vedtaget i denne Samling. Det kan nemlig ikke gaa, hvad der ogsaa er blevet fremhævet af det ærede Udvalg i Betænkningen, at denne Sag holdes hen fra den ene Samling til den anden, jaaledes at Kreditforeningerne leve i Uvisshed om, hvorledes de skulle indrette deres Liv i Fremtiden. Der er mere end en af Kreditforeningerne, der er stillet jaaledes, at de maa gaa til en Slutning af den løbende Serie og oprette en ny Serie, og Kreditforeningen maa faa tage Stilling til, hvorledes denne ny Serie skal indrettes. — Det vilde være til stor Glæde for Foreningerne, om man stadig lod dem leve i Uvisshed om, hvad de kunne gøre i Fremtiden. For dem af de Herrer, at holde paa Statsgarantien, vil jeg dog ogsaa tillade mig at fremhæve, at det forekommer mig ikke nødvendigt at sætte Statsgarantien ind paa det foreliggende Forslag. Hvis Statsgarantien kan vinde Stemning for sig i begge Ting og tiltrædes af Regeringen, ville de Afgørelser, der i saa Henseende vilde være heldige, lige saa godt kunne tages paa det Lovforslag, vi nys havde til Behandling her i Tinget, og som blev vedtaget her for herfra at gaa op til Landstinget, Lovforlaget om Begunstigelser for Kongeriget Danmarks Kreditforening for Landejendomme. Jeg kan nemlig ikke tænke mig, at man skulde gaa til at lægge den store Begunstigelse, som Statsgarantien giver, udelukkende over til en ny oprettet Kreditforening. Et Lovforslag som dette vilde ikke kunne gennemføres, uden at man aabnede Udgang til, at de bestaaende Kreditforeninger kunne faa den samme Begunstigelse, som man paatænker at give den ny. Ved Behandlingen af det Lovforslag, jeg her taler om, maa derfor hele Spørgsmaalet om Statsgarantien nødvendigvis komme under Debat, og man maa komme til Afgørelse af, hvorledes man vil ordne denne Sag i det hele taget, saafremt man vil gaa der til. Derfor ser jeg heller